

ကြိယာ

သရဲကုန်းအင်း

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဝတ္ထုထွန်းစာပေ၏
အထူးစီစဉ်တင်ဆက်မှု

ဒဿနလက်ဆောင်

ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်

မီးအိမ်မှ မီးရောင်ပဲဖြစ်စေ

အချိန်တန်လျှင် ပျောက်ကွယ်သွားရမဲ့ ဖြစ်ပါတယ်၊

အမှောင်ထဲမှာ မနေလိုလျှင်တော့

ကြိုတင်ပြီး အလင်းရောင်တစ်တိုင် ရှာဖွေထားရပါမယ်။

အနီးဆုံးမှာ ရှိတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကိုတောင်

ရင်းနှီးအောင် မလုပ်နိုင်လျှင်

အနည်းငယ် ဝေးကွာတဲ့ အချစ်ကို

ကြိုးစားဖို့ ဆိုတာကတော့ ခက်ခဲပါလိမ့်မယ်။

မျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ

သေချာတဲ့ အရာတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊

ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ပြန်လျှင်လည်း

ဘဝရှင်သန်မှု ရရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အပြောင်းအလဲလုပ်ဖို့ ဆိုတာ
လူတိုင်းလုပ်နိုင်တဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကောင်းတာ ဆိုးတာကို ရွေးချယ်ဖို့ တော့
လူတိုင်း မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

ဒဿနလက်ဆောင်

ပြီးအောင်လုပ်နိုင်သော အလုပ်ကို
မပြီးဘဲ တစ်ဝက်နှင့်ထားခဲ့မိပါက
နောက်တစ်ခါ ပြန်လုပ်ပါက
နှစ်ဆလောက်ပိုပြီး ပင်ပန်းတတ်ပါတယ်။
အနမ်းတစ်ချက်ရဲ့ အသက်ရှူသံဟာ
မကျယ်လောင်လှပါဘူး
ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့
ရေခဲတောင်ပြိုကျသကဲ့သို့ ခံစားရနိုင်ပါတယ်။
ဓားကောင်းတစ်လက်ရဖို့
မီးပြင်းပြင်းနဲ့ အပူပေးရသလို

ဆင်းရဲမွဲတေတဲ့ အပူပေးရသလို

ဆင်းရဲမွဲတေမှုဆိုတာလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝမယ့် ပါရမီရှင်တွေ
အတွက်

အထောက်အကူပေးတဲ့ အရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။

အချစ်ဆိုတာ

အလှအပနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊

မေတ္တာကတော့

လူတိုင်းနဲ့ သဟဇာတ ဖြစ်ကြလေ့မရှိပါဘူး။

ဒဿနလက်ဆောင်

အတိတ်က ရွှေရောင်နေ့ရက်တွေဟာ

ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ သိပ်ပြီး အသုံးမဝင်လှတော့ပါဘူး၊

အနာဂတ်မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုကသာ

ဘဝအဓိပ္ပာယ်နဲ့ သက်ဆိုင်လှပါတယ်၊

သင်ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့

သစ်ပင်က သစ်သီးကိုစားရဖို့ မသေချာပါဘူး၊

သစ်သီးစားချင်ရင်

အခြားနည်းတွေနဲ့ ကြိုးစားရင်လည်း ရနိုင်ပါတယ်။

ကြိုးစားအားထုတ်မှုသည်

အပင်တစ်ခုလုံး ခါးသီးနေစေကာမူ

အသီးသီးတဲ့ အခါ ချိုပြီး

အပွင့်ပွင့်ရင်လည်း မွှေးကြိုင်နေတတ်ပါတယ်။

ရိုးဖြောင့်သူတစ်ဦး၏

ဒေါသဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်းသည်

ကောက်ကျစ်သူတစ်ဦး၏

ချိုမြသော အပြုံးထက်တော့

ပိုမို အကျိုးရှိစေချင်ပါတယ်။

အခန်း (၁)

သရဲကုန်းအင်းစောင့်

မြန်မာနိုင်ငံသည် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်ခန့်မျှ ကြာအောင် အင်္ဂလိပ်တို့ လက်အောက်သို့ ကျရောက်နေခဲ့ရာမှ ၁၉၄၂ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ လွတ်မြောက်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြရသည်။ ။

၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံအား စွန့်လွှတ်ပေးခဲ့ကြရသည်။ ။

သို့သော် ဆီပူအိုးအတွင်းမှ ပူသဖြင့် အောက်သို့ခုန်ချရာ မီးပုံအတွင်း ရောက်ရသော အခြေအနေမျိုးဖြင့် ထပ်မံကြုံကြရပြန်သည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ကြသည် ဆိုသော်လည်း တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ဖက်စစ်ဂျပန်တို့ လက်အောက် ရောက်ကြရပြန်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ဖက်စစ်ဂျပန်တို့ က ၁၉၄၂ ခုနှစ် မတ်လ (၈)ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဝင်ရောက် လာပြီး သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်ကြပြန်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၏ အစောပိုင်းကာလများမှာ ဂျပန်ခေတ်ကို စတင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ မှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၅ ခုနှစ်တိုင်အောင် မြန်မာနိုင်ငံအား သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်ကာ ဒုက္ခပေးခဲ့ကြလေသည်။ ။

ယခုဝတ္ထု ဖြစ်ပေါ်လာသော အချိန်ကာလမှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်ဝန်းကျင် ဂျပန်ခေတ်ကာလ၏ အစောပိုင်းကာလပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

အင်္ဂလိပ်တို့ ကလည်း အခြေအနေ မဟန်သဖြင့် ဆုတ်ခွာပေးခဲ့ကြရသော်လည်း နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်ကြာအောင် လက်ဝါးကြီးအုပ်အပိုင်သိမ်းထားခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံအား လက်လွှတ်ပေးလိုဟန် မရှိကြ

ဘဲ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြန်လည်ရရှိအောင် ကြိုးစားနေကြရာ တိုင်းပြည် အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေးနေသော အချိန်မျိုး ဖြစ်သည်။ ။

အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း အခြေအနေကလည်း မတည်မငြိမ်နှင့် မြို့ပြနှင့် အလှမ်းဝေးသော နေရာတို့ တွင် တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ပန်းပေါင်းခတ် ဆိုသကဲ့သို့ လူဆိုး၊ ဓားပြ၊ သူခိုးတို့ သဘောအကျကြီးကျကာ စိတ်ကြိုက် သောင်းကျန်းခွင့် ရနေကြသော အချိန်မျိုးလည်း ဖြစ်သည်။ ။

နယ်စွန့်နယ်ဖျားများ ၌ ရှိသော အစိုးရဌာနတို့ မှာ လည်း ဌာနအရာရှိနှင့် လက်အောက်ငယ်သားတို့ မမြဲလှဘဲ နေ့မြင်ညပျောက် ဆိုသကဲ့သို့ ဌာနသို့ရောက်ကြပြီး မကြာမီမှာ ပင် ပြန်ပြေးလျှင်ပြေး သို့မဟုတ် ပါက ဘယ်နေရာရောက်သွားမှန်း မသိရလောက်အောင် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားသည် က များ လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးသော နေရာဒေသများ သို့ စေလွှတ်ပါက အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ရှောင်တိမ်းတတ်ကြပြီး မလွဲသာမရှောင်သာမှ သာ သွားကြလေသည်။ ။

သို့သော် အချို့နယ်မြေဆိုးသော၊ ကြမ်းသောနေရာများ ဆိုလျှင်တော့ ရောက်သည် နှင့် ကြာကြာမနေနိုင်ကြဘဲ ပြန်ပြေးရလေ့ ရှိကြသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ နယ်မြေကြမ်းသော နေရာများ တွင် ရွှေလီချောင်းအတွင်း၌ ရှိသော သရဲကုန်းဌာနလည်း တစ်နေရာအပါအဝင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

ရှေးအခါက ရွှေလီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် နေထိုင်သူဦးရေ သိပ်မများ လှသေးဘဲ သစ်တောကြီးများ သာ နေရာအနှံ့ ဖုံးလွှမ်းထားပေသည်။ ။

ဗြိတိသျှတို့ အုပ်စိုးစဉ်က ထိုသစ်တောများ အတွင်း၌ သစ်ထုတ်လုပ်သော သစ်တောစခန်းကြီးများ ရှိကြသဖြင့် အတန်အသင့် စည်ကားမှုရှိသော်လည်း ယခုအခါမှာ တော့ ခေတ်ပျက် လာပြီဖြစ်သောကြောင့် သစ်တောစခန်း အတော်များများကတော့ ပိတ်ထားကြလေသည်။ ။

အချို့ အလုပ်သမားများကတော့ အခြားသွားစရာလည်း မရှိ၊ နေစရာလည်း မရှိသဖြင့် သစ်တောစခန်းများမှာ သာ ဆက်နေကြပြီး ဝမ်းစာအတွက် ရှာဖွေစားသောက်နေကြသည်။ ။

ရွှေလီချောင်းအတွင်း၌ ရှိသော သရဲကုန်းဌာနမှာ ယခင်ကတော့ ဌာနအုပ်တစ်ဦး အမြဲထိုင်ကာ ပုလိပ်အတော်များများ နှင့် စည်ကားသော နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုဌာနသည် ရွှေလီချောင်းအတွင်းမှ တရားမဝင် သယ်ဆောင်သော သစ်လုံးများကို ဖမ်းဆီးရန်အတွက်နှင့် လူဆိုးဓားပြတို့ ကို ဖမ်းဆီးရန်အတွက်ထားရာ ထိုချောင်းရိုးတစ်လျှောက်မှာ တော့ အဓိကကျသော ဌာနတစ်ခုလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။ ။

သရဲကုန်းဌာနဟု အမည်တွင် ရခြင်းမှာ ထိုနေရာ၌ ရှိသော သရဲကုန်းရွာကို အကြောင်းပြုကာ ခေါ်သောအမည်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။

ထိုရွာမှာ ရွှေလီချောင်းကမ်းနှင့် မနီးမဝေး၌ ရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။ ။

ငွေကြေးချောင်လည်သူ အချို့ ရှိကြသော်လည်း အများအားဖြင့်တော့ လက်လုပ်လက်စား များ သည်။ ။

ခေတ်ပျက်ကာလ ရောက်သောအခါ တောမီးလောင်၊ တောကြောင်လက်ပန်းပေါင်းခတ် ဆိုသကဲ့သို့ လူဆိုးလူမိုက်၊ သူဆိုးဓားပြတို့ များ

သောနေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ။

ယခင်က သရဲကုန်းဌာနတွင် ဌာနအုပ်တစ်ယောက်နှင့် ပုလိပ်များ ရှိသဖြင့် ကြောင်ရှိသောကြောင့် ကြွက်များ ငြိမ် နေသကဲ့သို့ ရှိသော်လည်း ယခုအုပ်ချုပ်မှု ကင်းမဲ့နေသော အခိုက်အတန့်တွင် အစွမ်းကုန် ထကြွသောင်းကျန်းလျက် ရှိကြတော့သည်။ ။

ထိုရွာနှင့် မနီးမဝေးတွင် မှို ငင်းညှို့နေသော သစ်တောကြီးများ ရှိသည်။ ။

စီမံအုပ်ချုပ်သူများ မရှိသောအခါ တောအတွင်းမှ ကျွန်းသစ်အပါအဝင် သစ်ကောင်းများကို စိတ်ကြိုက်လှဲဖြတ်ကာ အချို့ အသုံးပြုကြသည်။ ။

ပိုလှုံသောသစ်များကို ဈေးချိုချိုဖြင့် ရောင်းချစားသောက်ကြသည်။ ။

ထိုရွာနှင့် မဝေးလှသောနေရာ၌ ‘အင်း’ တစ်အင်းရှိသည်။ ။

‘သရဲကုန်းအင်း’ ဟု ပင် ခေါ်ကြသည်။ ။

ထိုအင်းမှာ သရဲကြမ်းသဖြင့် တော်ရုံအဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း မသွားဝံ့ကြပေ။ ။

လူသူနှင့် အလှမ်းဝေးပြီး ကိုင်းတောများ သစ်တောများ ဝန်းရံထားသော နေရာဖြစ်သောကြောင့်လည်း သရဲကြမ်းသည် မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။ ။

ထို့ပြင် ထိုအင်းတစ်ဝိုက်မှာ သေကြေပျက်စီးသူတို့ ကလည်း အတော်များ သည်။ ။

ထိုသူတို့ မှာ လည်း မကျွတ်မလွတ်သောဘဝ ရောက်နေကြသဖြင့်

ခြောက်လှန့်ကြသည် လည်း ရှိသည်။ ။

အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က သရဲကုန်းအင်းမှာ မြို့ပိုင်ထံ၌ လေလံဆွဲပြီး လေလံအောင်သူက လုပ်ပိုင်ခွင့်ရသော အစိုးရပိုင်အင်း ဖြစ်သည်။ ။

အင်းသူကြီးက အင်းပတ်ဝန်းကျင်၌ အလုပ်သမား အစောင့်များ ထားကာ သူ့အချိန်နှင့်သူ ငါးများ ဖမ်းဆီးယူကြလေသည်။ ။

ထိုအင်းတစ်ဝိုက်မှာ လူအသေအပျောက်များ သော အကြောင်းများ ထဲတွင် သရဲ၊ သဘက်များကြောင့်ချည်းတော့ မဟုတ်ပေ။

အင်းစပ်၌ ကိုင်းတောများ ၊ သစ်တောများက ဖုံးလွှမ်းထားရာ ထိုအ ထဲတွင် မြွေဆိုးများ အတော်ပေါသည်။ ။ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်၊ ငန်း စကြ သော မြွေဆိုးများကြောင့် အသက်သေဆုံးသူတို့ လည်း မနည်းလှပေ။

သရဲကုန်းအင်းအကြောင်းကို ရေးမည် ပြောမည်ဆိုပါက ထိုအင်းမှ သရဲကြမ်းသော အကြောင်းကိုလည်း ဖြည့်စွက် ရေးသားမှ ပိုမိုပြည့်စုံပေ မည်။ ။

အင်္ဂလိပ်များ အုပ်စိုးစဉ်က ထိုအင်းကို အင်းလေလံ(လိုင်စင်)ဖြင့် ချ ပေးကာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

လေလံရသူက တစ်နှစ်ပတ်လုံး စိတ်ကြိုက်သဘောကျ ငါးဖမ်းခွင့်ရ လေသည်။ ။

ထိုသူများကို ‘အင်းသူကြီး’ဟု ခေါ်သည်။ ။

အများအားဖြင့်တော့ အင်းသူကြီးတို့ က အင်းတဲ၌ နေလေ့မရှိကြပေ

။

အလုပ်သမားများကိုသာ ထားကြလေသည်။ ။

ထိုသို့ထားရာမှာ လည်း စိတ်ချယုံကြည်သော လူယုံတော် လူမိုက်
များကိုသာ အင်းထဲမှာ အစောင့်ထားကြသည်။ ။

စိတ်မချရသူထားမိပါက အင်းထဲ၌ ငါးများ ခိုးရောင်းသဖြင့် အကျိုး
အမြတ်က ရသင့်သလောက် ရမည်မဟုတ်ပေ။ သတ္တိမရှိသူ (လူမိုက်မ
ဟုတ်သူ) ထားပါကလည်း အခြားသတ္တိကောင်းသူတို့ ဝင်ရောက်နှိပ်စက်
မှုကို ခံကြရသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ ပစ္စည်းများ ပင် လုယက် ယူငင်သွားသည် ကို ခံရသည်
။

ထို့ကြောင့် သတ္တိရှိသော လူမိုက်များကို အစောင့်ထားကြရပေသည်
။

အင်းတဲမှာ စောင့်ဖို့ ဆိုလျှင် သာမန်သတ္တိရှိရုံဖြင့် မလုံလောက်ပြန်
ပေ။

သရဲသဘက် စသော ပရလောကသားတို့ ခြောက်လှန့်လာလျှင် မ
ကြောက်တတ်ဖို့ လည်း လိုပြန်သည်။ ။

အချို့ အင်းတဲစောင့်များမှာ လူလူချင်း သတ်ဖြတ်ရမှာ ဝန်မလေးတ
တ်သော်လည်း သရဲကြောက်တတ်သည်။ ။

သရဲခြောက်ခံရလျှင် သေလျှင်သေ မသေလျှင် ထွက်ပြေးကြရလေသ
ည်။ ။

ထို့ကြောင့် ထိုအင်းထဲ၌ အစောင့်အဖြစ် သွားနေမည့်သူများမှာ သရဲ
ခြောက်လျှင်လည်း မကြောက်မရွံ့ နေနိုင်သူများ ဖြစ်ဖို့ ကလည်း လိုပြန်
လေသည်။ ။

စာဖတ်သူအနေဖြင့် သရဲခြောက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သောစာများကို

ဖတ်ဖူးပေလိမ့်မည်။

ထို့ထက် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဆန်းကြယ်သော ခြောက်လှန့်မှုများ ဖြင့် ကြုံခဲ့ဘူးသည် လည်း ရှိချင်လည်း ရှိမည်။ ပါးစပ်က မကြောက်ပါဟု ပြောသော်လည်း တကယ် လက်တွေ့ အခြောက်ခံရသောအခါ ကြောက်လန့်ရသည် မျိုး ရှိသည် ။

လူက မကြောက်ဟု စိတ်တင်းထားသော်လည်း အတွင်းစိတ်က ကြောက်သည် ။ နှလုံးသွေးက လန့်တတ်သည် ။

အချို့ နေ ရာ များ မှာ တကယ်ကြမ်းသည် ။ မယုံကြည်သဖြင့် အလောင်းအစားပြုလုပ်ကာ စမ်းကြည့်၍ မရသောနေရာများ ရှိသည် ။

ရှေးကလည်း ရှိသည် ။ ယခုလည်း ထိုနေရာများ ရှိနေကြသေးသည် ။

ထိုနေရာများမှာ သွားရောက် စမ်းသပ်ကြည့်သဖြင့် အသက်သေကြရသည် ။

(နေရာအနှံ့အပြားတွင် နေရာကြမ်းသော အထိကရနေရာ၊ အိမ်၊ ကျောင်း၊ ဘုရား၊ သိမ်၊ ဇရပ်၊ သစ်ပင်၊ တော၊ သင်္ချိုင်း စသည် တို့ မှာ များ သဖြင့် တစ်နေရာချင်းတော့ မဖော်ပြတော့ပါချေ။)

ထိုနေရာများ ထဲမှာ သရဲကုန်းအင်းလည်း တစ်နေရာအပါအဝင် ဖြစ်ပေသည် ။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ရှိကြသော တော၊ ရွာ၊ အင်း၊ ဌာန စသည် တို့ကို ‘သရဲကုန်း’ ဟူသော ဝိသေသရှေ့မှ တပ်လျှင် သရဲကုန်းရွာ၊ သရဲကုန်းတော၊ သရဲကုန်းအင်း၊ သရဲကုန်းဌာနဟု ခေါ်ရလောက်အောင် နယ်မြေကြမ်းသော နေရာများ ဖြစ်ကြသည် ။

သရဲကုန်းအင်းနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် သရဲသဘက် စသော ပရလောကသားများ ဘယ်လောက်များ သလဲ ဆိုပါလျှင် နေ့အချိန်များ ပါ တွေ့ရသည့်အခါ တွေ့ရပြီး ညဘက်ဆိုလျှင်တော့ မမြင်ချင် မတွေ့ချင်အဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

သာမန်သရဲများ ပင် မဆိုထားနှင့်.. အင်းစောင့်သရဲကြီးပင် မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။ ။

ဘယ်လောက် သတ္တိကောင်းကောင်း ၊ အခြားသရဲသဘက်တို့ ကို မကြောက်ရွံ့ကြသော်လည်း အင်းစောင့်သရဲကြီးကိုတော့ မကြောက်၍ မရပေ။

သူ့ အစာလာတောင်းလျှင် မရှိရှိတာ ပေးရသည်။ ။ ကျွေးရသည်။ ။

မဟုတ်ပါက ရှိသည့်လူကို သတ်ဖြတ်သွားလေ့ ရှိသည်။ ။

သူက ညအချိန်ရော်ကမှ အင်းတဲသို့ ရောက် လာလေ့ရှိသည်။ ။ သူ့လာလျှင် ကိုင်းတောထဲမှ ခြေသံကိုကြားရသည်။ ။

သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ လှုပ်ရှားကျိုးပဲ့သံ ကြားရသည်။ ။ ထိုအခါ တဲစောင့်များက သတိထားပြီး နေကြရသည်။ ။

‘တဗွမ်းဗွမ်း’နှင့် လျှောက်လာသောခြေသံ၊ ‘တရဲ့ရဲ့’၊ ‘တဖြဖြ’နှင့် ကိုင်းတောထဲမှ တိုးထွက်လာကြသော ခြေသံကြီးက တဲနှင့် မနီးမဝေး ရောက်လျှင် ရပ်သွားလေ့ရှိသည်။ ။

အချို့အစောင့်များက စိတ်ဝင်စားသဖြင့် တဲပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ကြသည်။ ။

မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် ကြီးမားသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ မြင့်မားသော အရိပ်အမောင်းတို့

လောက်သာ တွေ့ရသည်။ ။

ထိုအင်းတဲတွင် လာရောက် စောင့်ကြည့်သူများ ထဲမှာ အင်းစောင့်သရဲ မျက်နှာကို မြင်ဖူးသူအချို့တော့ ရှိသည်။ ။

သို့သော်လည်း သူတို့ အနေဖြင့် မည်ကဲ့သို့သော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုး ရှိ သည် ကို ပြန်မပြောနိုင်ကြရှာပေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မြင်လိုက်သည် နှင့် မျက်ဖြူလန်ကာ သေ ကြရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ။

တစ်ခါက အရက်အနည်းငယ်မူးနေသော အင်းစောင့်တစ်ယောက် မှာ အပြင်ဘက်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် သရဲဟု မထင်ဘဲ သူခိုးလာသည် အထင်နှင့် ထရံပေါက်မှ ချောင်းကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

ထိုအခါ အပြင်ဘက်မှ ချောင်းကြည့်နေသော အင်းစောင့်သရဲ မျက်နှာဖြင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသွားလေသည်။ ။

"အောင်မယ်လေးဗျ..."

ဟု တစ်ခွန်းသာအော်နိုင်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပက်လက်လန်ကျ သွား လေတော့သည်။ ။

ပြန်မထနိုင်တော့ဘဲ အသက်ထွက်သွားလေသည်။ ။

သူ့အနေနှင့် အင်းစောင့်သရဲမျက်နှာကို အနီးကပ် တွေ့ဖူးမြင်ဖူး လိုက်သော်လည်း ပြန်ပြောပြနိုင်ခြင်းတော့ မရှိတော့ပါချေ။

အင်းစောင့်သရဲကြီးက ညအချိန် တဲအနီးသို့ ရောက်သည် နှင့် မရှေး မနှောင်းတွင် အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် ကြီးမားသော လက်ကြီးတစ်ဖက်က တဲ ပေါက်မှ တစ်ဆင့် တဲအတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ။

လက်ဝါးဖြန့်ထားသော အနေအထားမျိုးဖြင့် တွေ့ရပါက အထဲမှာ ရှိသော အလုပ်သမားတို့ က ငါးပုစွန် စသည် တို့ လက်ဝါးထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရသည်။ ။

ထိုအခါ အပြင်သို့ ယူသွားပြီး ဂျိုးဂျိုးရွပ်ရွပ်ဖြင့် စားသောက်နေသည့် အသံများကို ကြားကြရသည်။ ။

တစ်ကြိမ်နှင့်တော့ ပြန်သွားသည် မရှိကြပေ။

နှစ်ခါ သုံးခါလောက် လက်ကြီးဝင်လာကာ တောင်းစားပြီးမှ အသံပျောက်သွားလေ့ ရှိသည်။ ။

စားသံဝါးသံများ မကြားရတော့လျှင် အင်းစောင့်သရဲ ပြန်သွားပြီဟု စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပုံ နေပုံကြလေတော့သည်။ ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ။ ထိုသို့ ကျေနပ်လောက်အောင် ပေးကျွေးထားပါလျှင် အင်းအတွက်ကတော့ စိတ်ချရသည်။ ။ ငါးပုစွန်ခိုးသူများ ရောက်လာပါက ခြောက်တန်တာ ခြောက်လွှတ်သည်။ ။

ခြောက်လွှတ်၍ မပြေးလျှင်တော့ မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမလေ့ရှိသည်။ ။

ထိုထက်ဆိုးလာလျှင်တော့ သတ်ပစ်တတ်သည်။ ။ သရဲကုန်းအင်းသည် အင်းစောင့်သရဲများ ကြမ်းသောကြောင့် နာမည်ကျော်သော အထိက ရနေရာကြမ်း တစ်ခုထဲမှာ ပါဝင်လေသည်။ ။

ထိုထက် ဆန်းကြယ်သော အကြောင်းများ ရှိပါသေးသဖြင့် ရှေ့အခန်းများ ၌ ရေးသား ဖော်ပြပါမည်။

ဗြိတိသျှလက်အောက်တွင် နေရစဉ်က ထိုအင်းမှာ အင်းလိုင်စင်ကို လေလံဆွဲပြီး လုပ်ရသောအင်းဖြစ်သည်။ ။

ယခု အင်္ဂလိပ် ထွက်ပြေးသွားကြရပြီး မြန်မာပြည်သို့ ဂျပန်များ ဝင်ရောက်လာကြသော အချိန်တွင် လေလံပေးမည့်သူမရှိ၊ လေလံဆွဲမည့်သူမရှိဘဲ လွတ်လပ်စွာ ရှိနေလေသည်။ ။

ထိုအခါ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေထိုင်ကြသူတို့ က ပိုင်ရှင်မဲ့နေသော ထိုအင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ငါးများကို စိတ်ကြိုက် ဖမ်းယူခွင့်ရနေသော အချိန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

အခန်း (၂)

သံပချိုင့်နှင့် လူမိုက်များ ၏ နေရာ

သရဲကုန်းရွာမှာ နာမည်သာ ဆိုးသော်လည်း စီးပွားရေးမဆိုးသော နေရာဒေသတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။

ရွှေလီ သစ်တောကြီးများမှာ ကောင်းလှသောကြောင့် တောထဲမှ သစ်ဝါးစသည် တို့ လှဲဖြတ်ခုတ်ယူကာ အိမ်မှာ လည်း သုံး၊ ရောင်းချစား သောက်၍ လည်း ရပေသည်။ ။

သရဲကုန်းအင်း ရှိနေသောကြောင့် ငါးများကို ဖမ်းယူရရှိကြသဖြင့် မိမိတို့ လည်း စား၊ ပိုလှုံသောငါး၊ ငါးခြောက်တို့ ကို ရောင်းချသဖြင့် အပိုဝင်ငွေ ရနိုင်သည်။ ။ လယ်မြေကွက်များမှာ ရေမြေကောင်းလှသဖြင့် ဆန်စပါးစိုက်ပျိုးသည် ဖြစ်စေ၊ အခြားသီးနှံများ စိုက်ပျိုးလျှင်ဖြစ်စေ များစွာ ဖြစ်ထွန်းလေသည်။ ။

လယ်မြေရှိသူများက ပိုလှုံသဖြင့် သိုလှောင်ထားကာ ရောင်းချ စားသောက်ကြသလို အခြားအသီးအနှံစိုက်ပျိုးသူများကလည်း မိမိတို့ စားသောက်၍ ပိုလှုံရုံမက ရောင်းချနိုင်ကြသည် လည်း ရှိသည်။ ။

ထို့ပြင် ရွှေလီချောင်းနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိနေသဖြင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကလည်း ကောင်းသည်။ ။

အခြားနေရာမှ ရွာများ ရှိရာ ထိုရွာများမှ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်လာ

သူများ ရှိသလို မိမိတို့ ရွာမှ တခြားရွာများ နေရာများ သို့ ကုန်းလမ်းနှင့် ပင် သွားသွား၊ ရေလမ်းနှင့်ပင်သွားသွား လွယ်ကူမှုရှိသည် ။

မြို့သို့သွားသည့် လှေကြိုများကလည်း နေ့စဉ်မပြတ် ရှိနေကြ သောကြောင့် လူကြိုလိုက်လို၍ သော် လည်းကောင်း၊ ဈေးကြိုမှာ ချင်၍ သော်လည်းကောင်း အခက်အခဲ မရှိလှပေ။

သရဲကုန်းစွာ စည်ကားရခြင်း အကြောင်းရင်းများ ထဲတွင် အခြား အကြောင်းများ လည်း ရှိပေသေးသည် ။

အရက်ချက်လုပ် ရောင်းချခြင်းနှင့် ဘိန်းကုန်ကူးခြင်း စသော အလုပ်များ ဖြစ်သည် ။

ထိုရွာများ ၌ နေထိုင်ကြသူတို့ မှာ လူမျိုးပေါင်းစုံ ရောနှောလျက်ရှိသ ည် ။ အခြားဒေသများ ၊ မြို့များမှာ ခေတ်ပျက်ကာလဖြစ်သဖြင့် စီးပွား ရေးအခြေအနေ မကောင်းဘဲရှိကြရာ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာအရပ် ရှာဖွေရင်းနှင့် ထိုအရပ်သို့ လာရောက်နေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

ဂျပန်တို့ ကြီးစိုးအုပ်ချုပ်နေသော အချိန်တွင် ဒေါက်တာ ဘမော်အစိုး ရမှ အချို့နေရာများကို ပြန်လည်တည်ထောင်ရန် ကြိုးစားဆောင်ရွက် လျက်ရှိရာ သရဲကုန်းဌာနလည်း တစ်နေရာအပါအဝင် ဖြစ်လေသည် ။

သို့သော် မအောင်မြင်သေးပေ။

သရဲကုန်းဌာနသို့ စီမံအုပ်ချုပ်ရန် ပုလိပ်နှင့်ဌာနအုပ်အချို့ကို စေလွှတ်သော်လည်း အဆင်မပြေကြပေ။ သေသူသေပြီး ထွက်ပြေးသူ ပြေးကြရသဖြင့် ဌာနကို အုပ်ချုပ်ရန် ဌာနအုပ်မမြဲသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည် ။

ထိုနေရာတွင် မြို့ကြီးများ နှင့် ဝေးသည် ကတစ်ကြောင်း၊ အစိုးရလ

က်တံရှည်နှင့် မမိနိုင်သော အရပ်ဒေသဖြစ်နေသောကြောင့် လာရောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်သူတို့ မှာ ယခုကဲ့သို့ အားကိုးရာမရှိဘဲ ဒုက္ခရောက် နေကြရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုရွာမှာ ရွာလူကြီး အုပ်ချုပ်လေသည် ။ ရွာကိုအုပ်ချုပ်သူမှာ သံပချို ငွ်ဖြစ်ပြီး ယခင်က လူဆိုးလူမိုက်ဖြစ်ခဲ့ရုံမက ဓားပြအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည် ။

အသက် ၅၀ နီးပါးအရွယ်ရှိပြီး အသားမည်းမည်း အရပ်အမောင်း မြင့်သည် ၊ ကိုယ်လုံးအထည်က ကြွံ့ခိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ရာမှာ လည်း ကျွမ်းကျင်သည် ။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည် ။ မျက်နှာပေါ်မှာ ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက် ရှိ သဖြင့် မျက်လုံးတစ်ဖက် မကောင်းပေ။

သူသည် ထိုရွာတွင် တပည့်တပန်းများ နှင့် စီမံအုပ်ချုပ်ကာ အရက် ရောင်းသူများ ၊ ဘိန်းကုန်ကူးသူများ ထံမှ ဆက်ကြေးသဘောမျိုး ကော ကံခံယူလေ့ရှိသည် ။

ထို့အပြင် သစ်တောထဲမှာ သစ်ခိုးယူချင်သူများ နှင့် သရဲကုန်းအင်း ထဲ မှာ ငါးဖမ်းလျှင်လည်း ၎င်းအား ကျေနပ်အောင်ပေးမှ အဆင်ပြေ သည် ။

ထိုသို့မပေးဘဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်လျှင်တော့ သိလျှင် ဒုက္ခမျိုးစုံ ပေးသဖြင့် ဘာမှ မစားရဘဲ ရှိလေသည် ။

ထို့ကြောင့် ဘိန်းကုန်ကူးသူများ အရက်ချက်ရောင်းသူများ အပါအဝင် ရွာသား အတော်များများက သံပချိုနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်းထားရသည် ။

ငါးတစ်ကောင်၊ ပျားရည်တစ်ပုလင်းမှ မပေးဘဲလုပ်လျှင်တော့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်ပေ။

ငါးရှာချင်သူက ပြန်လာလျှင် ငါးဟင်းစားပေးရသည် ။ တောထဲဝင်လိုသူက ပျားရည်တစ်ပုလင်းတော့ အနည်းဆုံးပေးကြရသည် ။

ဒါက ဟင်းစားရှာဖွေသူများ အတွက် ဖြစ်သည် ။

အချို့ကြီးလုပ်ချင်သူတွေကတော့ သံပချိုင့်ကို အချို့ကြီး ပေးကြရသည် ။

တစ်နေ့တွင် ဘိန်းကုန်ကူးနေသော ရှမ်းတရုတ်အချို့ ရောက် လာပြီး ငွေနှင့်လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးကြသည် ။

"ဘာအတွက်လဲ"

"ကျုပ်တို့ ဒီရွာကဖြတ်ပြီး ဘိန်းသယ်ချင်တယ် ကြည့်လုပ်ပေးပါ"

"သယ်ပေါ့.. သူများ ပစ္စည်း ခိုးလုယက်နေတာမှ မဟုတ်တာ.. ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်သယ်တာပဲ.. ကြိုက်တဲ့ နေရာ သယ်ပေါ့"

"ဒီရွာမှာ ပုလိပ်တွေရှိသေးတယ် မဟုတ်လား"

"သရဲကုန်းဌာနမှာ ပုလိပ်တွေပဲရှိတယ်.. ဌာနအုပ်မရှိဘူး၊ ဒီပုလိပ်တွေက ကျုပ်ခါးပိုက်ထဲက ရေမြွေတွေပါ၊ အဆိပ်မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ပေးကျွေးထားလို့ စားသောက်နေကြတာပါ.. မနှောင့်ယှက်စေရပါဘူး"

ဟု ရဲရဲပင် အာမခံလေသည် ။

"အားကိုးပါရစေ ရွာခေါင်းကြီးရယ်.. ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာလို့ အဆင်ပြေလာရင် ထပ်ပေးပါဦးမယ်"

"ရပါတယ်ကွာ အချင်းချင်းတွေပဲ.. ငဲ့ပိုင်နက်ထဲမှာ တော့ ဘာမှ မဖြေ

စံစေရပါဘူး"

ဟု ပြောသဖြင့် ဘိန်းကုန်ကူးသူတို့ လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ပြန်သွားကြလေသည်။ ။

သရဲကုန်းဌာနမှာ အစောင့်ပုလိပ်များ ရှိနေသေးသော်လည်း သံပ ချိုင့်ပြောသလို ရေမြွေများ ဘဝ ရောက်နေကြရသည်။ ။

စီမံအုပ်ချုပ်မည့် ဌာနအုပ်မရှိသဖြင့် ၎င်းတို့ လည်း ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာစားပြီး အေးအေးပင် နေကြတော့သည်။ ။ မိမိတို့ အတွက် အန္တ ရာယ်ဖြစ်စေသော ကိစ္စမှန်သမျှ လက်ရှောင်ကြလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း အပေးအယူ လုပ်လိုသူများမှာ ယခင်ဌာနတွင် ဌာ နအုပ်များ အုပ်ချုပ်နေစဉ်က ၎င်းတို့ နှင့်သာ အပေးအယူ အဝင်အထွက် လုပ်ကြသော်လည်း ယခုအခါမှာ တော့ ရွာလူကြီး သံပချိုင့်နှင့်သာ ပြုလု ပ်ကြရတော့သည်။ ။

ဌာနမှာ ရှိသော ပုလိပ်အချို့မှာ လည်း ခေတ်ပျက်ကာလတွင် မိမိတို့ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းလျှင် ပြီးရောသဘောဖြင့် ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာစား ဘဝနှင့်ပင် မသိဟန်ပြုကာ အေးအေးလူလူ နေကြလေသည်။ ။

ဘိန်းကုန်ကူးသူတို့ က ရွာလူကြီး သံပချိုင့်နှင့် အပေးအယူ လုပ်ကြ သကဲ့သို့ သစ်တောထဲဝင်ပြီး သစ်ခိုးချင်သူတို့ ကလည်း သင့်တော်သလို အပေးအယူ လုပ်ကြရလေသည်။ ။

"ဆရာကြီး ကျုပ်တို့ ကျွန်းသစ်နည်းနည်း လိုချင်တယ်.. အဲဒါ ဆရာကြီးကို လာအသိပေးတာပါ"

ထိုသို့ပြောရင်းနှင့် သင့်တော်သော ငွေကြေးနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်း များ ပေးကြသည်။ ။

"မင်းတို့ ပေးတဲ့ ငွေက နည်းလှသည်လား၊ ကျွန်းသစ်တစ်ဖောင်ရဲ့ တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိတာလည်း အသိသားနဲ့ နောက်ပြီး မင်းတို့ ပေးတဲ့ ငွေကို ငါတစ်ယောက်တည်း ယူရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပုလိပ်တွေကိုလည်း ပေးရသေးတယ်"

ထိုသို့ ပြောသောအခါ သစ်သမားများမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြလေသည် ။

"ကျုပ်တို့ လည်း မသိလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်.. ငွေက မပေါ်သေးလို့ ပါ.. ငွေပေါ်တဲ့ အခါ ထပ်ပေးပါဦးမယ်"

"ငါကတော့ သာတယ် နာတယ် သဘောမထားပါဘူး၊ ကိုယ့်နတ်သား အချင်းချင်းတွေဆိုရင် ကြည့်တန်သရွေ့ ကြည့်ပါတယ်.. တိုင်းတစ်ပါးသားတွေကတောင် နှုတ်ချင်တိုင်း နှုတ်ယူနေတာကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေခဲ့ရတာပဲ.. အခုလို လွတ်လပ်ခွင့်လေးရတုန်း မင်းတို့ လည်း ရသမျှသာ ယူထားကြဟေ့"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်"

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး သစ်သမားများ လည်း ပြန်သွားကြလေသည် ။

ထိုကဲ့သို့ပင် သရဲကုန်းအင်းထဲမှာ ငါးဖမ်းချင်သူများကလည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းနှင့်တကွ သံပချိုင့်ထံ ရောက် လာပြီး ခွင့်တောင်းကြရလေသည် ။

"သူကြီးရယ်.. အခုလို အင်းလေလံ ဆွဲထားတဲ့ သူ မရှိတုန်း အင်းထဲမှာ ငါးဖမ်းပါရစေ"

"ဖမ်းပေါ့ကွာ.. အင်းထဲက ငါးတွေက ငါမွေးထားတာတွေမှ မဟုတ်တာ.. အေး.. ဒါပေမဲ့ သတိဝီရိယကတော့ ထားကြဟေ့၊ အဲဒီအင်းက သ

ရဲကြမ်းတယ်"

"သရဲတော့ မကြောက်ပါဘူး သူကြီးရယ်.. ပုလိပ်လာဖမ်းမှာ ပဲ ကြောက်တာပါ"

"မဖမ်းပါဘူးကွာ.. မင်းတို့ ငါးများများ ရလာတော့လည်း သူတို့ ကို ဟင်းစားလေး ဘာလေး ပေးလိုက်ပေါ့"

"စိတ်ချ.. စိတ်ချ"

ထိုသို့ပြောကာ ငါးဖမ်းမည့်သူများ ပြန်သွားကြလေသည်။ ။

သံပချိုင့်မှာ ထိုကဲ့သို့ အပေးအယူကိစ္စများ ဖြင့် အဆင်ပြေနေသူဖြစ် သည်။ ။

ထို့ပြင် ရွာထဲမှ အရက်ချက်ရောင်းသော ဘိုးထင်တို့ ကလည်း သူကြီးနှင့် အပေးအယူ ပြုလုပ်ထားရသည်။ ။

ထိုသို့ အပေးအယူ မလုပ်ထားပါက သူ့ကိုယ်တိုင်မဖမ်းဘဲ ပုလိပ်ကို လက်တို့ ပေးလိုက်သည် နှင့် အဖမ်းခံရတတ်သည်။ ။ သရဲကုန်းရွာမှာ တော့ အခြားအစိုးရလူများကို မကြောက်ရဘဲ သံပချိုင့်ကို ပိုကြောက်ရ လေသည်။ ။

ယခုလို ခေတ်ပျက်ကာလ ရောက်လာသောအခါ သံပချိုင့်အတွက် ရော အခြားလုပ်ကိုင် စားသောက်ချင်သူများ ၊ မကောင်းမှုလုပ်ငန်းများ ဖြင့် စီးပွားရေး ရှာဖွေသူများ အတွက်တော့ သဘောကျစရာ အခြေအ နေမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

သရဲကုန်းရွာသည် ရွာအမည်က ကြမ်းသည်။ ။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် သရဲကလည်း ကြမ်းသည်။ ။ ထို့ပြင် ရွာမှာ နေကြသူများမှာ လည်း အတော် များ များ မှာ လူဆိုးလူမိုက်နှင့် လူကြမ်းများ သာ ဖြစ်သဖြင့်

လူကြမ်းသောနေရာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

ယခင်ကတော့ သရဲကုန်းဌာနတွင် ဌာနအုပ်နှင့် ပုလိပ်များက စီမံ အုပ်ချုပ်နေသောကြောင့် လူဆိုးလူမိုက်တို့ မှာ သိပ်ပြီး ခေါင်းမထောင်ဝံ့ ကြပေ။

အင်္ဂလိပ် စစ်သင်္ဘောများကလည်း သစ်တောစခန်းများ သို့ တက် လာရင်းနှင့် သရဲကုန်းဌာနသို့ မကြာခဏ ရောက် လာလေ့ရှိ သောကြောင့် မလှုပ်ဝံ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ယခုအခါ အင်္ဂလိပ်တို့ လည်း ပြေးကြရပြီ၊ ဂျပန်များ ဝင်ရောက် လာ ပြီ ဆိုသော်လည်း မြို့ကြီးများ ၌ သာ ရှိနေပြီး နယ်စွန်နယ်ဖျားများ သို့ မ ရောက်နိုင်ကြသေးပေ။ ထို့ကြောင့် အချို့နေရာများ တွင် အုပ်ချုပ်ရေး ကင်းမဲ့နေသော အချိန်ကာလလည်း ဖြစ်သဖြင့် သရဲကုန်းရွာမှာ နေကြ သော လူဆိုးလူမိုက်များမှာ အကြိုက်တွေ့ကာ သဘောအကျကြီး ကျနေ ကြလေတော့သည်။ ။

လူမိုက်အချို့က တောအရက်များ ချက်၍ ရွာ၌ သာမက ရွှေလီမြစ်ရိုး တစ်လျှောက် လှည့်လည်ဖြန့်ဖြူးခြင်း၊ သရဲကုန်းအင်းထဲမှ ငါးများကို သူကြီးနှင့် အပေးအယူလုပ်၍ ဖမ်းယူကာ ရောင်းချခြင်း။

ရွှေလီမြစ်ရိုး၊ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်မှာ ရှိသော အစိုးရ သစ်တော ကြိုးဝိုင်းများ အတွင်းမှ ကျွန်းသစ်အပါအဝင် တခြားသစ်အမျိုးမျိုးတို့ ကို စိတ်ကြိုက်လှဲဖြတ်ယူ၍ ခွဲစိတ်ကာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ ၊ အ ဆောက်အဦးကြီးများ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ ပိုလျှံသော သစ်များကို ရောင်းချစားသောက်ကြရာ ယခင်က ဆင်းရဲချို့တဲ့ စွာ ရှိကြသော ရွာသူရွာသား၊ အလုပ်သမားတို့ မှာ စီးပွားရေးအရရော နေရေးစားရေး ပါ အတော်အတန် ချောင်ချိုလာကြသည် ဆိုက မမှားပေ။

ထို့ကြောင့် အုပ်ချုပ်သော အစိုးရမရှိ၊ ဥပဒေမရှိ၊ ဖမ်းဆီးအရေးယူမည့်သူ မရှိဘဲ လွတ်လပ်စွာဖြင့် လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခွင့်ရသော အခြေအနေမျိုးကို များစွာ သဘောကျနေကြတော့သည်။ ။

သူတို့ အနေဖြင့် သရဲကုန်းဌာနသို့ ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ပုလိပ်များ ထပ်ရောက်လာမည်ကိုပင် မလိုလားနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ။

ရွာလူကြီး သံပချိုင့်အနေဖြင့်လည်း ထိုရွာသို့ ဌာနအုပ်နှင့်ပုလိပ်များ ထပ်ရောက်လာမည်ကို မလိုလားပေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အကယ်၍ ဌာနအုပ်တစ်ယောက် ရောက်လာပါက သူ၏ အဆင့်ပါဝါမှာ ယခုလောက် အရေးပါတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဌာနအုပ် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း တစ်ဆင့်ခံအုပ်ချုပ်ရသော သူကြီးဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားရမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်...။

ယခုအခါမှာ တော့ အစိုးရအုပ်ချုပ်မှု ကင်းမဲ့နေသော သရဲကုန်းဌာနတွင် ဌာနစောင့်အဖြစ် ရှိနေသော ပုလိပ်အချို့မှာ လည်း ၎င်းတို့ အတွက် အန္တရာယ်မဖြစ်စေလိုသောကြောင့် နေသာသလိုသာ နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သရဲကုန်းရွာမှာ သံပချိုင့်အနေဖြင့် ဩဇာအာဏာ အရှိဆုံးဖြစ်နေပြီး ရရှိသော လာဘ်လာဘတို့ မှာ လည်း မက်လောက်စရာ ဖြစ်နေသောကြောင့် သူကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် နောက်ထပ် အစိုးရလူများ ရောက်လာမည်ကို မလိုလားနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။ ။

သူ့ဆီမှာ လည်း အမှီအခိုပြုပြီး လာရောက်နေထိုင်သော လူဆိုးလူမိုက်များ ရှိသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ လူဆိုးလူမိုက်တို့ ကို လက်သပ်မွေးထားသောကြောင့်လည်း ရွာထဲမှာ ရှိသော လူဆိုးလူမိုက်များက အံ့မတုဝံ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တော့ သံပချိုင့်တပည့်များက အင်းထဲမှာ ငါးခိုးဖမ်းနေသော လူနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းခေါ်လာကြသည် ။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်သည် ။

အဘိုးကြီးက အသက် ၆၀ ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့် ရှိပြီး အမျိုးသမီးက တော့ အသက် ၂၀ကျော် အရွယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ငါးထည့်သော ပလိုင်းတစ်လုံးနှင့် ငါးဖမ်းရာတွင် အသုံးပြုသော ပိုက်ကွန်တစ်လက် ပါလာသည် ။

"အင်းထဲမှာ ငါးခိုးဖမ်းနေတာ တွေ့လို့ ခေါ်လာခဲ့တာပါ ဆရာကြီး" ထိုအခါ သံပချိုင့်က အပြင်ဘက်ထွက်လာသည် ။

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ရွာကလဲ"

"တောင်ညိုရွာကပါ"

"ဘာကြောင့် အင်းထဲမှာ ငါးဖမ်းတာလဲ"

"ဟင်းစားအတွက်ပါ"

"ဒီအင်းက အစိုးရလေလံအင်းဗျ.. လိုင်စင်ရှိမှ ငါးဖမ်းခွင့်ရှိတာ နားမလည်ဘူးလား"

"ကျုပ်တို့ က ဟင်းစားအတွက် ဖမ်းတာပါ.. ရောင်းချစားဖို့ လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး လောလောဆယ် လိုင်စင် ချထားပေးပြီးသား မရှိသေးဘူးဆိုလို့ ပါ"

အဘိုးကြီးက အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည် ။

ထိုစကားကြားတော့ သံပချိုင့်မျက်နှာမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

"အစိုးရလိုင်စင် မရှိသေးလည်း သရဲကုန်းအင်းက ကျုပ်ရဲ့ ပိုင်နက်ထဲမှာ ရှိတာဆိုတော့ လောလောဆယ် ကျုပ်ကပဲ စီမံအုပ်ချုပ်နေရတာဗျာ၊ ကျုပ်ကို အသိမပေးဘဲ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဖမ်းချင်တိုင်း ဖမ်းလို့ မရဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကို ဖမ်းထားလို့ ရတယ် နားလည်လား။"

ထိုသို့ ကြိမ်းမောင်းပြော ဆိုသော်လည်း အဘိုးကြီးက ဘာမှ ထပ်မပြောတော့သလို နံဘေးမှာ ရှိနေသော မိန်းကလေးကလည်း မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ထရပ်နေလေသည်။ ။

"ခင်ဗျားတို့ ကို ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါမိရင်တော့ ထိပ်တုံး အခတ်ခံရမယ်.. ဒီပိုက်ကွန်ကိုတော့ သိမ်းထားလိုက်မယ်"

"ဒီပိုက်ကွန်တော့ မသိမ်းပါနဲ့ .. တခြားသူဆီက ငှားလာတာမို့ပါ။"

"သူများ ဆီက ငှားလာရင်လည်း သိမ်းရမှာပဲ.. ကဲ ပြန်ကြတော့.. ပြန်ကြတော့"

ဟု ပြောပြီး လူမိုက်တပည့်များက ပိုက်နှင့်ငါးထည့်သော ပလိင်းကို ယူသွားကြလေသည်။ ။

အဘိုးကြီးနှင့် မိန်းကလေးတို့ လည်း ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ပြန်သွားကြလေသည်။ ။

ထိုအခါမှ ကျန်တဲ့ သူများက အချင်းချင်း ပြောနေကြသည်။ ။

"ဟန်ကျတာပဲ.. ဟင်းစားရှာစရာ မလိုတော့ဘဲနဲ့ ဟင်းစားရလိုက်ပြီ"

"ဒါပေမဲ့ ဟိုအဘိုးကြီးနဲ့ ကောင်မလေးကတော့ သနားစရာပါပဲ.. သူတို့ ခမျာ ပိုက်ကွန်ပါ သိမ်းထားလိုက်တော့ မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ ပြန်သွားကြတယ်"

"ကောင်မလေးက အတော်ချောတယ်.. သူတို့ ပြောတော့ တောင်ညိုရွာကဆိုလား တစ်ခါလောက်တော့ သွားလည်ကြည့်ရမယ်"

"ကြည့်လည်း သွားပေါ့ကွာ.. ငါကြားတာကတော့ တောင်ညိုရွာမှာ ပညာသည် တွေ ရှိတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်၊ တော်ကြာမှ ကွေးကွေးလေး သေနေဦးမယ်"

"ငါမကြောက်ပါဘူးကွာ.. နေဦး.. ပလိုင်းထဲမှာ ဘာငါးတွေပါသလဲ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ဟု ပြောပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ပလိုင်းအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ထိုသို့ဖွင့်ပြီး အပေါက်ဝမှ ကြည့်လိုက်စဉ် ပလိုင်းထဲမှ မြွေတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းက 'ဖြီး'ခနဲ ထွက် လာပြီး မျက်နှာကို ခဲထားလိုက်သည်။ ။

"အား.. လုပ်ကြပါဦး၊ ငါ့ကို မြွေကိုက်ပြီဟ"

ထိုသူလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် မျက်နှာမှာ တန်းလန်းပါလာသောမြွေကို လက်ဖြင့် ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

မြွေက လွတ်သွားသော်လည်း မျက်နှာပေါ်မှာ တော့ အစွယ်ရာနှစ်ချက် ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

မြွေကိုက်ခံရသူမှာ တအားအားနှင့် မချိမဆန့် အော်ဟစ်နေတော့သည်။ ။

"ငါးထည့်တဲ့ ပလိုင်းထဲ ဘယ်ကမြွေ ရောက်နေတာလဲ"

ဟု တစ်ယောက်က အပေါ်မှ မရဲတရဲဖြင့် ငဲ့ကြည့်တော့ ပလိုင်းထဲမှ ငါးတစ်ကောင်မှ မရှိဘဲ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေနှစ်ကောင် သုံးကောင်ကို သာ တွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ ။ ပြဿနာက ထိုမျှနှင့်မ ပြီးပေ။

ညအချိန်ရောက်တော့ သံပချိုင့်အိမ် အနောက်ဘက်မှ တဗုန်းဗုန်း ဖြင့် လာရောက်ထုရိုက်ကာ အသံနက်ကြီးဖြင့် တောင်းနေလေ တော့သည်။ ။

"ငါ့ပိုက်ကွန်ပြန်ပေး.. ငါ့ပိုက်ကွန်ပြန်ပေး"

ထိုသို့ လာတောင်းသဖြင့် လူမိုက်များက ထွက်ကြည့်သောအခါ အရပ်အမောင်းမြင့်လှသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် သံ ပချိုင့်ကို သွားပြောကြရာ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ယူပြီး အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ။

"ဘယ်ကောင်လဲကွ.. ပိုက်လာတောင်းနေတာ"

"ငါ သရဲကုန်းအင်းစောင့်ပဲ.. ငါ့ ပိုက်ကွန်ပြန်ပေး"

"မင်းပိုက်ကွန် ဘယ်တုန်းက ယူထားလို့ လဲ"

"နေ့ခင်းက မင်းတို့ ယူထားတယ်.. ပြန်ပေး"

ထိုသဏ္ဍာန်က မျက်လုံးနီနီဖြင့် ကြည့်ကာ သူ့ပိုက်ကွန်ကိုသာ ပြန် တောင်းနေတော့သည်။ ။

ထိုအခြေအနေကိုမြင်တော့ တပည့်တစ်ယောက်က အနားကပ် ပြော လေသည်။ ။

"ဆရာကြီး မနက်ပိုင်းက အဘိုးကြီးဆီက သိမ်းယူထားတဲ့ ပိုက်ကွန်းဖြစ်မယ်.. ပြန်ပေးလိုက်မှ အေးမယ်"

"ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန်သွားယူပြီး ပေးလိုက်စမ်းကွာ.. နားငြီးတယ်"

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် တိုင်တစ်တိုင်မှာ ချိတ်ထားသော ပိုက်ကွန်ကို ယူပြီး ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး ရှိရာသို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ရော့ဟေ့.. မင်း ပိုက်ကွန်"

ပိုက်ကွန်ပြန်ရတော့မှ ထိုမည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီးက အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။ ။

"အင်းစောင့်သရဲက ဘယ်က ပိုက်ကွန် လာတောင်းနေတာလဲ"

"မနက်က အဘိုးကြီးပြောသွားတယ် ကြားလိုက်တယ်... သူက တခြားလူဆီက ငှားလာတာဆိုတော့..."

ထိုစကား ကြားသောအခါ သတ္တိကောင်းလှသည် ဆိုသော သံပချိုင့်ပင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။

"မင်းတို့ ပြောတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"ဒီနေရာတွေမှာ က ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေ ထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ပရလောကသားတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အဲဒါတွေနဲ့ ပြဿနာ မဖြစ်တာကတော့ အကောင်းဆုံးပဲ ဆရာကြီး"

ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ သံပချိုင့်လည်း ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေတော့သည်။ ။
